

VĨNH BIỆT AH. DƯƠNG THANH ĐAM

Anh Dương Thanh Đam thường mên ,

Hôm nay chúa nhật cuối tuần, anh Phan Thanh Nguyên điện thoại cho tôi hay : "Anh Đam đã mất rồi ". Tôi hỏi, Đam nào ? Anh Nguyên cho tôi biết rõ thêm : Anh Dương Thanh Đam đã qua đời hôm qua thứ bảy 13/8/88 tại Canada. Tôi ngẩn ngờ, bồi hồi, nhớ lại tôi mới viết thư cho Anh hai tuần nay và có ý trông tin Anh, nhưng bây giờ thì thư hồi âm của Anh không bao giờ đến cho tôi nữa . Anh đã vội ra đi khi cuộc sống của Anh và gia đình mới bắt đầu tạm ổn định, khi chưa được an-cu' lạc nghiệp như da sở AH. đã đến trước Anh. Anh đã thành-thật cho anh em hay là sức khỏe Anh còn kém và công việc Anh tam lam cũng nặng nhọc, nhưng Anh vui lòng chấp nhận để lo cho gia đình lúc ban đầu. Anh ra đi để lại niềm mên tiếc cho AH. đồng-nghiệp; tình tình Anh vui-vẻ, từ Thủy-Vân đến Ủy-ban Mekong, Hàng Không Việt-Nam, rồi Anh trở về Bộ, đi đến đâu là Anh đem tiếng cười đến qua những câu chuyện vui, chuyện tiêu lâm Anh kể, Anh đem niềm vui lại cho mọi người, không làm cho ai buồn về Anh cả. Anh ra đi, Lá Thư AH. mất đi một cây bút xuất-sắc, một tâm lòng sốt-sắng xây dựng cho tập thể Công-Chánh vững bền. Anh mới đến Canada chân ướt chân ráo mà Anh đã đóng góp bái vớ, công của cho Lá Thư, Anh đã khích-lệ anh em phụ-trách LT và hứa sẽ viết bài cho LT, cần bao nhiêu cũng có được, anh em đừng lo thiếu bái. Nay thiếu Anh, Lá Thư thiếu đi rất nhiều, không những bái vớ, mà thiếu đi những chuyện "Xà bần", những vần thơ hai hước dang dở dang, dang mong đợi trên Lá Thư.

Anh Dương Thanh Đam thường mên, trong thư tôi gửi cho Anh ngày 27 tháng 7 vừa qua, tôi có kể cho Anh nghe câu chuyện một vị sư khất-thực, xa lánh vinh hoa, hãnh trang chỉ vốn vẹn một túi nhỏ và một cái gáo dừa để múc nước uống. Một hôm đi ngang qua con suối, thấy một chú bé chần trâu cúi đầu xuống suối, lấy hai tay bưng lại múc nước để uống, vị sư suy-nghi: chú bé kia đầu có cần